

NAMIBIA "Sense of Africa"

Det har blivit tradition att våra resor börjar på Glacis och den här gången var resmålet Namibia. Vi tog bussen till Frankfurt där vi mötte upp med de sista medresenärerna som kom från Danmark. 25 förväntansfulla resenärer gick ombord på Namibian Airlines strax innan midnatt. Mat och dryck serverades och de som kunde, sov några timmar. Yrvaket intogs frukosten (morgenmaden) och klockan skruvades fram en timme.

Vi landade på flygplatsen Hosea Kutako strax utanför huvudstaden **Windhoek** som har ca 200.000 invånare. Vår guide **Burger**, ja han hette faktiskt Burger, en kille i sina bästa år 35-37, mötte oss på flygplatsen och lotsade oss till bussen, den som skulle föra oss genom Namibia. Vi blev alla väldigt förvånade när han sa att han skulle vara både chaufför och guide! Det hade vi inte varit med om tidigare, men någon gång skall ju vara den första!

Något avslagna efter allt för lite sömn blev vi guidade i buss genom Windhoek och mitt intryck var att staden var lite Floridainspirerad med många låga bungalowliknande byggnader bortsett från de fattigaste kvarteren som mestadels var byggd av korrugerad plåt. Parkerna hade praktfull grönska och vajande palmer. **Independency avenue** som var både huvudgata och stadens **affärsgata**. Här fanns många fina butiker samtidigt som gatuhandeln var stor. En liten öppen plats och varor plockades upp till försäljning och förhoppningsvis var det inte mycket att plocka ned när kvällen var slut...

Efter en dag i storstaden fortsatte vår färd i riktning sydost ut till världens största sandslätt, **Kalahari öknen**. Ett fascinerande landskap som hela tiden växlade från steppöken med Akaciaträd till röd sandöken med gräs som var helt uttorkat men som djuren trots allt kunde livnära sig på.

Vi körde och körde och det var långt mellan mötande trafik tills det helt plötsligt dök upp en **"Kalahari-Ferrari"**, - en bonde körande i en hemmagjord kärva bestående av däck och plåt från gamla bilar som drogs av 4 åsnor.

Efter en lång dags resa var vi nu äntligen framme vid resans första Lodge, Kalahari Anib Lodge som låg mitt ute i Kalahari öknen.

Lagom till solnedgången åkte vi med 4x4 ut i öknen och vindarna var ljumma och landskapet helt bedårande. På avstånd såg vi några mountainzebras vid vattenhållet och väl framme vid platsen för solnedgången hade det hunnit mörkna på ordentligt av tunga regnmoln och coctailen som dukats fram i full fart fick njutas, denna gång, utan soldedgång. Medhavda regnkläder och paraplyer skyddade oss dessvärre inte mycket på tillbakavägen till Lodgen för **regnet** fullkomligt **störtade** ned. Till **glädje** för dom **inhemska**, eftersom det inte hade **regnat** där sedan 2006 och ett äventyr rikare för oss andra. Tack och lov var regnet och vindarna ljumma vilket förmodligen räddade oss från förkylning. Vi åt den kvällen på hotellet och innan vi gick till sängs försäkrade vi oss om att våra skor hade packats ordentligt in i plastpåse och ställts högt, resväskan ordentligt stängd och för säkerhets skull tyckte vi att vi skulle lägga

en matta i dörrspringan. Nu var vi helt säkra på att inte få besök av skorpioner och dylikt (jag såg inte en enda skorpion på hela resan!)

På väg söderut till Fish River Canyon förändrades landskapet igen, nu till stenigt med låg buskig vegetation. Vi såg den storslagna "Quiver Tree Forest" och sin spektakulära samling av pilkogerträd. Platsen har för övrigt deklarerats som ett nationalmonument. Vi åt lunch i det fria vid det omtalade "Giants Playground", ett stenlandskap med olika klippiga formationer. Man fick känslan av att människor hade byggt upp och format dessa

stensamlingar, men det var naturens egna formationer, som ett naturens museum. Enastående upplevelse!

Sen eftermiddag kom vi fram till Lodgen **Canon Village** som var byggd helt i sten och låg inbäddad i det steniga landskapet. Ett stenkast från lodgen klättrade vi upp till en höjdpunkt i lagom tid för att njuta av vår första Namibianska **solnedgång**. Nu skulle vi ha kunnat sjunga "varför är solen så röd det kan man undra varifrån får den sin glöd just denna dag"..... Hänfödda är vår sol!

Ytterligare en spännande dag i sikte. Vi körde över de vidsträckta stenmarkerna och kom fram till ingången till en uppenbarelse, **The Fish River Canyon**, som formades för 500 miljoner år sedan. Ett imponerande verk, en naturlig skönhet som sällan har vatten men vi fick uppleva det och vår guide Burger var överlycklig. Vatten igen!

Innan Lüderitz körde vi in till **Diaz Point**. Platsen där Diaz, efter sin återkomst, hade låtit bygga ett imponerande kors till minne av sin besättning som han tvingats lämna vid förlisningen år 1487. Hela besättningen dog av svält.

Det blåste enormt den dagen vi var där och det var svårt att stå upprätt, *motmindre att ta sig över den gamla knarriga träbron som förde upp till höjden och korset. *motmindre: jag vet inte vad hon menar det finns inget sådant svenskt ord. Menar hon att det inte gick att ta sig över bron på grund av blåsten? Då kan man använda ordet: änmindre.

Idag var det diamanternas dag, vi åkte in i **Diamantdistriktet** och till fantombyn **Kolmanskop** som numera är en museiby från att ha haft sin glansperiod i början av 1900 talet till ca 1920. Nathalie som guidade oss genom fantombyns ruiner var som en kvittrande lärka och berättade bl.a att den störst **diamanten** som hittats var **264 karat!!!** Tricksen var också många med att smuggla diamanter ut ur gruvorna, ett sätt var att man rakade

sina huvuden därefter gjordes små snitt för sina stulna diamanter, håret fick sedan växa över snitten och diamanterna. Smart?!

Nästa morgon väcktes vi kl 04.30! Det var kolsvart därute och vi fick äntligen användning för vår "lomme-lykte" (ficklampa) för att överhuvudtaget ta oss till frukostbordet.

Väl framme vid ingången till **naturparken Sossusvlei** och dom berömda **sanddynorn** bytte vi till 4x4 öppna bilar som körde oss dom sista kilometrarna tills vi nådde älven Tsauchab som för övrigt var torrlagd även fast det hade regnat några dagar innan. De av oss som klättrade upp till toppen av en av dynorna, bekräftade att utsikten var vidunderlig.

Resan gick vidare mot kusten i riktning **Swakopmund**. Landskapet förändrades nu till månlandskaps likt och grus slätter och här växte den säregna blomman "welwitschia mirabilis". Väl framme vid Swakopmund var det några som tog chansen att svalka sig i den något kylslagna SydAtlantiska Oceanen. Staden präglades fortfarande av den tyska perioden och byggstilen var europeisk med många vackra träbyggnader. En badby med mycket turister, som vi.

En strålande morgon åkte vi ut till **Walvis Bay**. Två båtar tog oss runt i hamnområdet och vidare ut i Atlanten för att se vad havet hade att erbjuda just denna dag. Vi såg sjölejon, delfiner, stora sköldpaddor och givetvis matade vi pelikanerna och sälarna var så tama att de kom ombord på båtarna. En liten tvååring ville inte ge sig av igen, han hade läten som ett litet barn, och gjorde klart för oss att han ville stanna ombord. Han lockades med en fisk och så var han ute till havs igen, där han hör hemma. En fiskebåt var i färd med att ta upp "Jakobsmusslor" och dessutom såg vi växtplatsen av dom berömda ostronen. Dagen till ära, lunch på båten bestående av bl.a de berömda **ostronen** och därtill champagne.

På eftermiddagen gick turen till **Cross Point**, en plats dit c:a 800.000 sjölejon kommer, under perioden november-december, för att föda därefter ger de sig iväg igen även om ett antal alltid förblir där. Stanken av urin, avföring och döda sjölejon var nästan outhärdlig, men ändå en upplevelse.

Damaraland och Hererofolket som ses som mycket stolta bönder och räknade sin rikedom i kor. Kvinnornas traditionella dräkter stammar från den Viktorianska tiden, bestående av en krinolinliknande dräkt och en huvudbonad i tyg liknande ett horn av en ko.

I **Twylfontein** fanns c:a 2.500 stenristningar, flera tusen till några hundra år gamla. Vi såg det berömda lejonet med den knäckta svansen. På väg till den förstenade skogen (the petrified forrest) körde vi på vägar som var som tvättbräden och det gick upp och ned och det var mycket varmt den dagen, över 35°. Vi bad en still bön att bussen skulle orka med hettan. Väl framme vid ingången till "the petrified forrest" kokade marken och luften och hettan tyngde oss alla och vi lade "the petrified forrest" snabbt bakom oss.

Ytterligare en tidig morgon men eftersom det var resans höjdpunkt, nämligen **Etosha Nationalpark**, hördes inget klagade om trötthet.

Etosha som betyder en plats av uttorkat vatten. Parken kom till 1908 och omfattar idag ca 23.000km² naturskyddat vildmarksområde. En gång för ca 2 miljoner år sedan fanns här en stor sjö som numera mestadels är uttorkad och kallas "The Pann" och är ca 5.000 km² i storlek och har ett djup på endast 2-3 cm när den är vattenfylld. I delar av parken fanns dock ett antal vattenhål som var livsgrundande för djurbeståndet i parken.

Väl inne i parken var det nu dags att hålla ögonen öppna på allt som rörde sig i buskarna för det gick snabbt att djuren försvann ur synvinkeln och för fotografering. Burger hade verkligen falkögon trots att han samtidigt körde bussen.

Vi såg gnus, oryx-antiloper, giraffer, zebras, elefanter, springbockar, jackaler, impalas, dik-dik, kudues och ett stort antal olika fågelsorter som abdim-stork och "grey go away", samt jättespindelnät som ibland täckte hela buskar. Där bodde "the socialized Spider". Och vi såg också den mycket egenartiga **noshörningen**, som vi fick veta kan vara mycket aggressiv om sällskapet inte passar, men den dagen höll han sig på avstånd. Efter två dagar i parken och trots Burgers extra svängar och sökande efter kattdjuren fick vi ge upp. I sina sju år som guide var det dessvärre första gången som lejonerna och lodjuren inte visade sig. Men **Etosha** var ändå en storslagen upplevelse med så många olika djurarter och det trots dom extrema vattenförhållandena.

Resan gick mot sitt slut och 13 intensiva dagar var till ända av ett digert program med många tidiga morgnar och vår guide **Burger** -han som var utbildad "accountant"- (jag har svårt att tänka mig honom bakom ett skrivbord resten av sitt liv) men som tack och lov växlade yrke och blev guide. Detta naturbarn, som sedan barnsben hade samlat massor av kunskap och erfarenhet om sitt lands historia och natur. Jag skulle vilja säga att **naturen** var hans verkliga element. Vi lärde oss mycket!

Namibia är fortfarande ett relativt orört land och folket är vänliga och trots enorm fattigdom fann vi inte många som tiggde och man kunde röra sig tryggt i byar och städer. Ett land som jag gärna besöker igen!

Monica Eriksson-Granquist

